122| Ἀπὸ τὰ βάθη τῶν παρωχημένων αἰώνων, ἀπὸ τὰς ἐσχατιὰς τοῦ Ἀπείρου εἷς Φαεινὸς Ἥλιος ἐπέλαμπεν, φωτίζων τὸ διάστημα.

ΦΑΡΑΧ - ΤΟΜΟΣ Α΄ · https://docs.theosis.work/db/farax/farax_a/122-ἀπὸ-τὰ-βάθη-τῶν-παρωχημένων-αἰών/

Ὁ Ἥλιος οὗτος ἦτο ὁ Ἥλιος παντὸς πνεύματος καὶ ψυχῆς. Ἡ γῆ ἐν τῇ μικροσκοπικῇ αὐτῆς ἐκτάσει πρὸ τοῦ Ἀπείρου χώρου τοῦ διαστήματος ἐφαίνετο ὡς μία μαύρη κηλὶς ἐν αὐτῷ, διότι αἱ Ἀκτῖνες τοῦ Πνευματικοῦ τούτου Ἡλίου δὲν κατέφθανον, ὅπως διαφωτίσουν αὐτήν. Παρέμεινε σκοτεινὴ ὡς ἡ νὺξ καὶ ἐπὶ τοῦ πνεύματος τῆς ἀνθρωπότητος ἡ ἀχλὺς τοῦ σκότους ἐσκίαζεν διὰ τῆς ζοφερᾶς αὐτοῦ σκιερότητος τὸ ἀδιαπέραστον βάθος τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς.

Οἱ Πνευματικοὶ φορεῖς τῆς ἐκ τοῦ βάθους τοῦ Ἀπείρου ἐκπεμπομένης Ἀκτινοβολίας τοῦ Πνευματικοῦ τούτου Ἡλιακοῦ Φωτὸς ἀνήγγελον, ὅτι ἐπλησίαζεν ὁ χρόνος, καθ’ ὃν ὁ ἀπομεμακρυσμένος οὗτος καὶ ἄγνωστος Ἥλιος οὐ μόνον θὰ ἐξέπεμπεν τὰς Ζειδώρους Αὐτοῦ Ἀκτῖνας ἐπὶ τῆς ἀνθρωπότητος, ἀλλὰ θὰ ἀνέτελλεν ἐπὶ τῆς γῆς, διὰ νὰ φωτίσῃ τὴν ζοφερὰν ὑπὸ τοῦ σκότους αὐτῆς ὄψιν καὶ νὰ διαφωτίσῃ ἅπασαν τὴν ἔκτασιν αὐτῆς.

Καὶ ἐπέστη ὁ καιρὸς καὶ συνεπληρώθη τὸ πλήρωμα τοῦ ὑπ’ αὐτῶν προσδοκωμένου ἐνιαυτοῦ καὶ ὁ Ἥλιος οὗτος τῆς Δικαιοσύνης, ὁ Θεῖος Οὗτος Ἀστήρ, ὁ λαμπρύνων τὸ διάστημα, ἀνέτειλλεν ἐπὶ τῆς γῆς. Ὁ θάνατος κατεπώθη καὶ αἱ θεότητες αἱ ὑψῶσαι τὸν θρόνον αὐτῶν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ Ὀλύμπου κατέπεσαν.

Ὁ θρόνος τοῦ Νέου τούτου Θεοῦ δὲν ἐστηρίχθη οὔτε ἐν τῇ νεφελοσκεπῇ κορυφῇ τῶν ὀρέων, οὔτε ἐν τῷ βάθει τῶν ὠκεανῶν, οὔτε ἐν τοῖς ἐγκάτοις τῆς γῆς, οὔτε ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ τῇ περιβαλλούσῃ τὴν γῆν, οὔτε ἐν τῷ ὑλικῷ διαστήματι, οὔτε ἐν τῷ ἡλίῳ καὶ τοῖς ἄστροις, ἀλλ’ ἠγέρθη ἐν ταῖς ψυχαῖς τῶν ἀνθρώπων καὶ ὁ θόλος αὐτοῦ ἐν τῷ πνευματικῷ πεδίῳ πάσης νοητῆς καὶ σκεπτομένης ὑπάρξεως.

Οὐδεὶς ἐκ τῶν ἀνθρώπων, τῶν ζησάντων κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐπὶ γῆς Αὐτοῦ παρουσίας, πλὴν ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων, τοῦ στενοῦ κύκλου τῶν μαθητῶν Του, ἀντελήφθη, ὅτι μεταξὺ αὐτῶν ἐβασίλευεν ὁ Ἄρχων τοῦ Κόσμου, ὁ ἀναμενόμενος Πνευματικὸς Ἥλιος, ὁ ἐνσαρκωθείς Θεός,

Ὅστις κατῆλθεν ἐνανθρωπισθείς, διὰ νὰ διαρρήξῃ τὰ δεσμὰ τῆς ἀμαθείας καὶ τοῦ πολυθεϊσμοῦ καὶ διὰ νὰ διδάξῃ τοῖς ἀνθρώποις τὴν πραγματικὴν καὶ Ἀληθῆ ὁδόν, ἣν αἱ μετέπειτα γενεαὶ ἀκολουθοῦσαι **νὰ εἰσέλθωσιν εἰς Νέον σταθμὸν πνευματικῆς καὶ ψυχικῆς ἐξυψώσεως καὶ νὰ συνδεθῶσι μετὰ τοῦ Θείου,** ἀπὸ τὸ ὁποῖον οὐδὲν κώλυμα τοὺς διεχώριζεν.

Οἱ προσκεκολλημένοι ὅμως εἰς τὸ στενὸν καὶ ἄψυχον γράμμα τῆς γραφῆς καὶ τοῦ ἀτέγκτου Μωσαϊκοῦ Νόμου, οἱ μὴ δυνάμενοι νὰ ἀρθῶσιν εἰς τὸ ὕψος τῆς Καινοσπουδάστου Αὐτοῦ Διδαχῆς, οἱ μὴ δυνάμενοι ν’ ἀντιληφθῶσι τὰς Νέας Ἀρχὰς τῆς Διδασκαλίας Αὐτοῦ, αἵτινες ἐκ βάθρων ἐξεθεμελίωνον τὸ σαθρὸν οἰκοδόμημα τοῦ μίσους καὶ τῆς ἐκδικήσεως, τῆς κακίας καὶ τῆς δολιότητος, τῆς ὑπερηφανείας καὶ τῆς ἀρχομανίας, οὐ μόνον ἀντέστησαν εἰς τὸ Θεῖον Αὐτοῦ ἔργον, ἀλλὰ Τῷ προσῆψαν καὶ τὴν κατηγορίαν τῆς ἐξυβρίσεως τοῦ Θείου καὶ ἔσυραν Αὐτὸν εἰς τὸν τόπον τοῦ μαρτυρίου, διὰ νὰ ὑποστῇ ὡς ἔσχατος τῶν κακούργων τὴν ἐξευτελιστικωτέραν ποινήν, τὸν Σταυρικὸν θάνατον.

Ὁ Θεῖος ὅμως Νοῦς, τὸ Πνεῦμα τῆς Ἀληθείας, τὸ Θεῖον Φῶς τῆς Ἡλιακῆς φαεινότητος κατέστησε τὸ ἐξευτελιστικὸν μαρτύριον τοῦ Σταυρικοῦ θανάτου εἰς σύμβολον Αἰωνίας Πίστεως καὶ Ἀκτινοβόλου Ἑστίας διὰ σύμπασαν τὴν ἀνθρωπότητα, τὸ ὁποῖον ἔκτοτε προσβλέπουσαι αἱ γενεαὶ αὐτῆς ν’ ἀναμένωσι παρ’ αὐτοῦ τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν αὐτῶν καὶ διὰ τῆς βοηθείας αὐτοῦ τὴν ἄφεσιν καὶ ἐξάλειψιν τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶν.

Ὁ ταπεινὸς Διδάσκαλος τῆς Ἰουδαίας παρέδωσε τὸ Πνεῦμα Αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ εὐτελοῦς καὶ ταπεινοῦ Σταυροῦ Του, **τὸ Πνεῦμα Αὐτοῦ ᾐσθάνθη ὅλον τὸ μαρτύριον τῆς ἀνθρωπίνης σαρκὸς ἐπ’ αὐτοῦ, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν ἄψυχον Αὐτοῦ σάρκα Ἀνέστη ὁ Θεός.**

Τὸ ὑλικὸν περίβλημα ἐζωοποιήθη, ἀπηύγασεν ἐξ αὐτοῦ τὸ Θεῖον Φῶς, τὸ ὁποῖον ἡ Θεία Αὐτοῦ Ὑπόστασις καὶ μὲ τὴν ἐκ τάφου Ἀνάστασιν Αὐτοῦ ἐδίδαξε τοῖς ἀνθρώποις, ὅτι ὁ ἄνθρωπος διὰ τοῦ θανάτου προσλαμβάνει τὴν ἀρχικὴν Οὐσίαν τῆς πνευματικῆς καὶ ψυχικῆς αὐτοῦ ὑποστάσεως, τὴν καθέκαστα Ἀθάνατον.

Τὸ Θεῖον Φῶς τὸ ζωοποιῆσαν τὸν ἐν τῇ γῇ ἐνσαρκωθέντα καὶ σταυρωθέντα Θεόν, δύναται νὰ ζωοποιήσῃ καὶ πάντα θνητὸν καὶ νὰ διανοίξῃ πρὸ αὐτοῦ τὴν ὁδόν, ἥτις ὁδηγεῖ πρὸς αὐτόν, ὅστις ἦτο, εἶναι καὶ θὰ εἶναι ὁ Αἰώνιος Ὁδηγὸς τῆς πραγματικῆς Ἀτραποῦ καὶ ὁ μόνος καὶ διακεκριμένος Ἥλιος ὅλων τῶν ἡλιακῶν συμπλεγμάτων πάσης πνευματικῆς ἐν τῷ κόσμῳ Ἐξουσίας, τῆς μόνης ἐν τῷ κόσμῳ Ἀληθείας καὶ Θείας Δικαιοσύνης.

Ἀπὸ τήν ἐποχήν ἐκείνην ὅμως μέχρι σήμερον παρῆλθον τόσοι αἰῶνες καί ἡ Ἀνθρωπότης σύμπασα, πλὴν ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων ἐξακολουθεῖ νὰ ζῇ ἐν τῷ σκότει, τὸ ὁποῖον ἐπεσώρευσαν οἱ χρόνοι

τοῦ παρελθόντος.

Τὸ Ἔργον τοῦ Μεγάλου τῆς Ἀνθρωπότητος Διδασκάλου, τοῦ Θείου καὶ Πνευματικοῦ τοῦ Σύμπαντος Ἡλίου οὐδένα ὡς ἔδει κοσμοσωτήριον ἀποτέλεσμα ἐπέφερεν ἐπὶ τῆς Ἀνθρωπότητος, ἥτις ἐξακολουθεῖ μετὰ μείζονος προσηλώσεως νὰ ἐξυπηρετῇ τὴν Κακίαν καὶ νὰ εἶναι προσκεκολλημένη ἐπὶ τοῦ χρυσοῦ Μόσχου, τὸν ὁποῖον θεωρεῖ καὶ προσκυνὰ ὡς θεόν της.

Ἐὰν ρίψῃ τις ἓν βλέμμα ἐπὶ τῆς συγχρόνου ὑμῶν ἀνθρωπότητος, θὰ ἀποστρέψῃ τὴν κεφαλὴν ἐξ ἀποτροπιασμοῦ καὶ βδελυγμίας. Οἱ ἰσχυροὶ τῆς γῆς, οἱ προσκεκολλημένοι εἰς τὴν ὑλικήν ἐντρύφησιν τῆς ζωῆς, οἱ πλουτοκράται καὶ πάντες οἱ χρυσοστόλιστοι ἄρχοντες, οἱ ἰθύνοντες τὰς τύχας τῆς ἀνθρωπότητος, ἐξακολουθοῦν νὰ κυριαρχοῦν παντοῦ καὶ νὰ ἀνυψώνουν τὸ ταπεινὸν αὐτῶν ἀνάστημα πρὸ πάσης πνευματικῆς ἀξίας, πρὸ πάσης ἐξελιγμένης ψυχικῶς ὀντότητος, διότι μόνον τὰ ὑλικὰ μέσα θεωροῦνται ὑπ’ αὐτῶν ὡς ὁ ἀποκλειστικὸς σκοπὸς τῆς ζωῆς.

Τά ὅρια τῶν κρατῶν περιωρίσθησαν, τὰ δεσμὰ τῆς ἐλευθερίας ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην ἐποχὴν ἐπολλαπλασιάσθησαν καὶ συνεσφίχθησαν πέριξ τοῦ τραχήλου τῆς ἀνθρωπότητος, ἥτις σήμερον μετὰ δυσκολίας δύναται νὰ ἀναπνεύσῃ τὸν πνιγηρὸν ἀέρα, τὸν ὁποῖον αἱ καθ’ ἑκάστην πολλαπλασιαζόμεναι ἀνάγκαι τῆς ζωῆς καθιστῶσιν ἀσφυκτικόν. Ὅπου καὶ ἂν στρέψῃ τις τὸ βλέμμα του, θὰ ἀντικρύσῃ τὴν ἀνηθικότητα καὶ τὴν διαφθοράν, τὴν ἔκλυσιν τῶν ἠθῶν, τὸ ἔγκλημα καὶ πᾶσαν κακίαν, ἥτις ἐξαπλοῦται εἰς ὅλα τὰ ἐπίπεδα τῆς πνευματικῆς καὶ κοινωνικῆς τάξεως.

Ἀπὸ τοὺς ἰθύνοντες τὴν κρατικὴν μηχανὴν μέχρι τῶν λειτουργῶν τοῦ Μεγάλου Θείου Διδασκάλου, ἀπὸ τὰς ἐκπολιτισθείσας τάξεις μέχρι τῶν ταπεινῶν στρωμάτων τῆς ἀνθρωπίνης ἀξίας, ἅπαντες ἐπιδιώκουν τὴν ἐξυπηρέτησιν καὶ ἀπολαυὴν τῶν ὑλικῶν ἐντρυφῶν καὶ οὐδόλως σκέπτονται περὶ τῆς πνευματικῆς καὶ ψυχικῆς αὐτῶν ἀναγωγῆς καὶ τελειοποιήσεως.

Ἐὰν τινὲς ἐξαιρέσεις ὑπάρχουν, καὶ αὐταὶ εἶναι τόσον ἐλάχιστοι ἀλλὰ καὶ συγχρόνως τόσον προσηρμοσμέναι εἰς τὴν γενικὴν ἐξάρθρωσιν τοῦ ὅλου σώματος τῆς ἀνθρωπότητος, ὥστε καὶ οὗτοι παραπαίοντες ἐν μέσῳ τῶν ἄλλων ἀκολουθοῦν τὴν αὐτὴν μὲ αὐτοὺς ἀτραπὸν τῆς ὁμαδικῆς καταπτώσεως.

Κατὰ σπάνια τινὰ διαλείμματα συνέρχονται πρὸς ἑαυτοὺς καὶ ἐπιζητοῦσι νὰ βαδίσωσι τὴν ἀληθῆ ὁδόν, ἣν ἄλλοι μὲν ἀναζητοῦσι νὰ ἀνεύρουσιν ἐν τῷ διασωθέντι ἔργῳ τῆς Διδασκαλίας τοῦ Μεγάλου Ἀνθρωπομορφωτοῦ Διδασκάλου, ἄλλοι δὲ ἀνήκοντες εἰς τὴν ἀνωτέραν βαθμίδα πνευματικῆς ἐξελίξεως καὶ εὑρισκόμενοι εἰς ἀμεσοτέραν προσέγγισιν καὶ ἐπαφὴν μὲ τοὺς πνευματικοὺς ὁδηγούς, ἐξαιρετικῶς δὲ ἐλάχιστοι, ὡς ὑμεῖς, σχόντες τὴν εὐτυχίαν νὰ καθοδηγῶνται ὑπ’ Αὐτοῦ τοῦ Πνευματικοῦ Διδασκάλου, τοῦ χρησιμεύοντος ὡς Ὁδηγοῦ πάντων

τῶν ἄλλων πνευματικῶν ὁδηγῶν καὶ διδασκάλων, ἀλλὰ τόσον οἱ μέν, ὅσον καὶ οἱ δὲ προσκόπτουσιν εἰς ἕκαστον αὐτῶν βῆμα, διότι αἱ ὑλικαῖ ἀνάγκαι καὶ ἐπιδιώξεις ἢ καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ στέρησις ἱκανῆς θελήσεως ἐξαναγκάζουν αὐτοὺς νὰ μὴ βαδίζωσιν ἀπροσκόπτως τὴν χαραχθεῖσαν εἰς αὐτοὺς ἀτραπόν.

Ἀκολουθήσατε τὸ παράδειγμα ἐκείνων, οἵτινες μετέδωσαν καὶ ἐξησφάλισαν εἰς ὑμᾶς τὴν Διδασκαλίαν καὶ τὸ ἔργον τῆς ὑψηλῆς Διδασκαλίας τοῦ ταπεινοῦ Διδασκάλου τῆς Συγγνώμης καὶ Ἀγάπης. Θέσατε ὡς ἀποκλειστικὸν σκοπὸν τῆς ζωῆς ὑμῶν τὴν ἀνάπτυξιν καὶ ἀνάδειξιν τοῦ ἔργου, τὸ ὁποῖον σᾶς ἀνετέθη καὶ προσπαθήσατε νὰ μεταδώσητε τὰς ἐξ αὐτοῦ ἀπορρεούσας Ἀρχὰς καὶ Διδασκαλίας εἰς ὅσον ἔνεστιν εὐρύτερον κύκλον, διότι δι’ αὐτοῦ καὶ μόνον θὰ ἐκπληρώσητε τὸν σκοπὸν τοῦ βίου ὑμῶν.

13/4/1934